

П'ять країн відмовилися від «Євробачення-2014»

Кілька країн відмовилося брати участь у пісенному конкурсі «Євробачення-2014», що має пройти у Данії. Серед них — Хорватія, Чехія, Словаччина, Люксембург та Андорра. Саме через фінансові труднощі від «Євробачення» відмовилися Андорра і Люксембург. На державному каналі Чехії пояснили, що країна не повернеться на конкурс через замалий інтерес до нього. Словаки вирішили: «Євробачення» за межами наших можливостей». Досі жоден виконавець зі Словаччини на конкурсі не перемагав.

У Луцьку пройде театральний фестиваль

До дня народження театру «Гармідер» лучан чекає справжнє театральне свято — фестиваль «Мандрівний вішак». 27–28 вересня в різних куточках обласного центру театри з багатьох міст покажуть свої постановки. Місця обрані з цікавими історіями та з відповідними до спектаклю декораціями. Українські театри будуть представлені Києвом, Харковом, Луганськом, Донецьком, а гості з-за кордону прийдуть із Білорусі, Росії, Грузії та Німеччини.

13

Відомості.інфо
№39 (679)

26 вересня - 2 жовтня 2013 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Октавинський самітник Микола:

«Мої сусіди — зайці, дикі кабани, косулі та навіть вовки-чужаки...»

Село Октавин Володимир-Волинського району після того, як його кілька років тому покинули останні жителі, не вмерло — у єдиній уцілілій хаті живе Микола Грома. Живе без електроенергії та інших благ цивілізації, тримає чимале господарство, одягає підтяжки і ходить босоніж, любить самотність, знає багато молитов і мріє стати священником.

— Їхати з Зимного недалеко — всього кілометрів зо сім. Спершу — до Горичева, а звідти вже полями. А хочете від Нововолинська, через Дігтів, то віддаль майже та сама. Я завше дома, — відповідав мобільний телефон...

Нерівна польова дорога, більш придатна для тракторів чи ще якоїсь потужної техніки, ніж до легковика, привела до хатини, яка здалеку біла на горбку, колоритно вписуючись у пустельну місцину, порослу польовими травами і ліском-самосійкою.

31-річний Микола якраз палицею збивав ясні сливи для гостей. Так збіглося, що цього дня тут гостював нововолинець Володимир Яценко, який свого часу працював у нашому місті. Він якось познайомився з Миколою, мандруючи довколишніми лісами, і тепер принагідно щораз навідується у цю єдину садибу колись гарного села. Цього разу в Октавин на пікнік він привіз доньку Світлану, зятя Фабіо й онука Мануеля, які мешкають в Італії. Іноземці приїхали, щоб відпочити і познайомитися із незвичайним хлопцем, «який не боїться ні вовків, ні самотності й у таких нецивілізованих умовах дає собі раду».

До слова, і моя зустріч із Миколою вже не перша. Його знаю більше десяти років — від часу, коли жив у Дігтеві, тільки тоді він був 20-літнім, не носив підтяжок і ремінним поясом і не ходив босоніж, як тепер.

Молодий господар привітно запрошує до хатини. З невеликих сіней ідемо у кухню. Над плитою, мов на виставці, стоять, виблискуючи боками, три чавунні казанки: від меншого до більшого, ще один — ближче до печі. Тут, як і у світлиці, всюди чистота і порядок: ліжка і дивани рівно, «під кант», застелені ріднами, килимки прикрашають стіни і долівку, а образи обрамлюють рушники з яскравими жоржинами і трояндами. Так багато ікон і вишиванок! «Як у храмі», — подумалося. Для Миколи це і є домашня церква, бо до найближчої дороги не близька. Давня, але дбайливо збережена вишивка, як і столітні плетенці-солом'яники для збіжжя, — це спадок від бабусі Надії, а вишиті сучасні узорі — то вже Миколина робота. Ікони теж із бабусиною хати, а деякі подарували священники і знайомі. А ще у помешканні, незважаючи на спекотний день, прохолодно, бо хата, побудована більш як 80 літ тому, зроблена з солом'яних віхтів, укритих жовтою глиною.

ШУКАЮЧИ БОГА І СЕБЕ

А тепер по порядку: хто він — Микола Грома і чому саме обрав Октавин для проживання? Хлопець народився у Нововолинську, але більше часу проводив у маминих батьків у Дігтеві. З другого класу він назавсім перебрався у село, бо старенькі не давали ради: дідусь не мав ніг, а бабуся часто хворіла. Як і ненька, котра померла за рік після своїх батьків, лишивши єдиного сина на чоловіка.

— Незадовго батько одружився і привів у нововолинську трикімнатну квартиру нову жінку. Так із

15 років лишився сиротою, — пригадує Микола. — Яюсь потроху, але з неохотою, закінчив вечірню школу і далі хазяйнував у Дігтеві. Біла хата мав добрий кусень городу, тримав дві корови, теля, гуси, кури, поряд із помешканням — луг і річка, то вже і випас, і для птаства роздолля. Роботи не боявся, до неї навчений змалку. Збивав масло, робив сир і сметану, покупці до мене з міста їхали.

Яюсь однієї ночі злодії вивели корову з хліва. Я — до дільничного, до начальника міліції. Хто втрє сиртські сльози? Нема коли захисту шукати, бо якраз підоспів час картоплю копати. Сам тягав мішки, що аж спина тріскала. Від важкої роботи хребта зірвав, то тепер, як пороблю через силу, ходжу з костуром — так зігне. Добре, що зголосились допомогти віруючі-п'ятидесятники: разом садили, сіяли і копали. «Ти здоров'я зовсім загубиш, а на прожиття, й у місті заробиш, перебаряй», — радили. Я задумався: і справді, нащо така каторга? Продав хату, прийняв хрещення, а у Нововолинську купив квартиру. Зараз у дідовій хаті міститься реабілітаційний центр для колишніх алкоголиків і наркоманів.

Три роки хлопець ходив на зібрання й усього рік прожив у міській квартирі. Майже щоночі йому снилося село. Не втримався, вернувся до землі. Продав квартиру й у Ласкові, на дідовій малій батьківщині, купив хату з чотирьох кімнат із двома гектарами землі. Потім розстарався на дві корови, коня, розвів свиней і птаство. Може, і досі б там хазяйнував, але Бог провадив його іншим шляхом, знову повернувши до православ'я. І привів цей шлях у чоловічий Низкиницький монастир на послушницьку стежку.

Як це було?

— У Ласкові оселився на сім років, але став хворіти, траплялося, що медичка від мене всю ніч не відходила, — продовжує хлопець. — Усе думав, як маю спокуювати гріх, що вибираю то одну віру, то іншу. Вирішив піти у монастир, там прийняв послух, став носити підтяжки. З собою забрав і всю живність. Оселився у невеликій хатині, а поряд із нею доглядав братське господарство. Настоятель обігледі отець Вікентій обіцяв, що з часом благословить мене на монаший постриг. Думав, лишусь тут надовго, а хату продам, бо вже

нащо мені? Священик порадив не спішити, а зробити з неї церкву, бо у селі жодної православної, тільки два протестантські будинки. Погодився. А як розпочали житло переробляти на храм, то знову перебрався у Ласків, щоб і собі допомагати.

Коли ще жив дід Михайло, онук почув від нього про цілюще джерело, яке тече за Ласковом біля Оранів. Ще пани лікувалися тією водою, пили її до сходу сонця, але пізніше джерело замулилось і заросло. Вирішив Микола його розчистити, щоб забилу цілющою силою, рятуючи від спраги та хвороб. Розповів про це отцю Вікентію. Отож там відслужили водосвятний молебень, а ласківці поставили невелику капличку. Тепер помічна водиця нуртує з новою силою.

Де хлопець жив три роки відтоді, як віддав хату для храму? Спочатку ночував у літній кухні, а пізніше — у хліві, у невеликій комірчині. Може, там і болячок добавив, бо голодував і мерз. Добрі люди підгодовували і обігрівали, а він усе надіявся на монаший постриг... Тільки йому відомо, з яких причин не повернувся у монастир і чому святі отці вирішили, що Миколина хата — непідходяще місце для церкви.

«То хоч трохи вернь гроші за хату, — просив Микола у настоятеля і прихожан, — бо хто її вже купить?» На даху — величезна діра від купола, внутрішні стін немає, як і веранди, яку розібрали під дзвіницю.

— Та мене ніхто і не питав. Добре завше зло підстерігає. Так і тут сталося, — розповідає свою історію. — Де далі подітись? У Ласкові є хороші люди, але... Ні на кого зла не тримаю, бо і тоді старався більше догодити Богу, а не людям. Ще як жив у Дігтеві, то з дідом їздив на гостини до Олександра і Віри Дудів у сусіднє село Октавин. Від знайомих почув, що господаря нема, його дружина живе в дітей у Низкиничках, а хата два роки стоїть пустою. Мене ніби щось підштовхнуло зустрітись з їхнім сином Володею — і вже за два дні обживав це помешкання. Недавно рік минув, як вселився. З Ласкова привіз корову, свині, птицю. У хаті змурував нову грубку, плиту і піч.

До речі, Микола у тій печі не тільки пироги і хліб пече, а й короваї, які вбирає гарними галузками, їх навіть знайомі замовляли.

ПОГОДУ ПЕРЕДВІЩАЄ ПІВЕНЬ, А ГРИБИ — МІСЯЦЬ

Як розпочинає день молодий чоловік-самітник? Встає о п'ятій, узимку — трохи пізніше, і найперше молиться. За день читає три-чотири псалми з Біблії. Потім іде порати чимале господарство. Попоравшись, щоб час збігав швидше, вирушає у ліс по дрова, збирає гриби, ягоди, особливо багато тут малини і суниць. На лісову продукцію, як на молоко, сир, сметану і масло, має покупців.

— Не маю часу скучати, аби Бог сили дав далі працювати, — каже. — За допомогу дякую Олегу і Вірі Іменицьким із Дігтева. Як незду-

Микола Грома з Володимиром Яценком, його донькою Світлану, зятєм Фабіо й онуком Мануелем

жаю, вони дров нарубають, води з криниці викрутять і наносять, привезуть що треба. Від хвороб рятують молитвами, читаю «Вірую» і псалми, а коли вже застуда, то лікуюсь вогнем: сідаю біля грубки, де палахкотять основи полінця, і підставляю до тепла груди. Отак вогонь витягує хворобу за два-три рази.

Ще помагає фермер із Горичева Володя Онішук, який сіє і садить на полі безкорисливо. Приїжджають ягоди і гриби нововолинські пенсіонери Аня і Люда — вони також привозять необхідні продукти.

Молодий хлопець добре розуміється на народних прикметах,

сам собі синоптик. Яка буде погода, йому прогнозує півень, а за місяцем орієнтується, коли вже пора гриби збирати. Як когут співає із третьої ночі та до сходу сонця, то обіцяє спеку, як удень і часто — то на зміну погоди. Якщо сонце заходить червоно, аж багряно, то чекає похолодання. Як тільки з'явиться повний місяць — йде по гриби.

Октавинський господар садить кавуни, помідори й іншу городину, консервує на зиму все, що вродить чи з лісу принесе. Минулого року грибів збирив по п'ять-шість відер за день.

БЕЗ СВІТЛА І ЛЮДЕЙ ІЗ МОЛИТВАМИ ЗА БЛИЖНІХ

— Недобре, що без електрики: свічу лампою. Маю приймач на батарейках, то трохи слухаю новини. Мобілка, як «сяде», йду заряджати у Дігтів, а це шість кілометрів. За цю зиму спалив 15 літрів солярки. А як сильно лампа коптить! Щораз стелю підмазую, — продовжує розмову. — Тут раніше електрика була, а як Дуди вибрались, то дроти покрали. Недалеко, метрів за 600, є підстанція, то, може, дідусь світла, про це вже говорив із сільським головою. Розказував йому і про забуті криниці, що лишилися від колишніх господарів. Яюсь треба їх обгородити, бо як хто впаде — не вибереться. Я їх гілками прикрив, а як снігом замете? Та і восени грибники чи мисливці їх можуть не побачити.

До слова, і на Миколиному подвір'ї є глибока криниця з водою, що аж зуби ломить. Має вона глибини понад 60 метрів, а викопана ще за Польщі.

Чи не боїться він отак самотиною, особливо взимку, бо снігом так, було, замете, що важко вибратися з хати?

— Без Божої волі й волосина не впаде з людської голови, — відповідає хлопець. — Я люблю самотність,

природу, люблю слухати тишу, бо шум мене втомлює. Як іду в гості, довго не затримуюсь. Мої сусіди — зайці, дикі кабани, косулі й навіть вовки-чужаки. Як завийуть, то собаки Босій і Барон скавуть, просять порятунку. Відв'язую їх і закриваю до тепла груди. Отак вогонь витягує хворобу за два-три рази.

Отакий він — волелюбний самітник Микола Грома, що живе молитвами про Бога і ближніх, котрі, хоч і зрідка, але їдуть сюди, щоб почути духовне слово, бо знають: його молитви сильні й помічні.

Тетяна АДАМОВИЧ